

İki Buçuk Asır Önce Çiçek Aşısı", *GDAAD*, I (1972), s. 253; a.mlf., "The Yalis (Waterside Residences) and Boats of Edirne", *Svenska Forskningsinstitutet i Istanbul Meddelanden*, IV, Stockholm 1979, s. 99-101; Osman Nuri Ergin, *Muallim M. Cevdet'in Hayatı, Eserleri ve Kütüphanesi*, İstanbul 1937, s. 22, 91, 280, 360; a.mlf., "Dr. Rifat Osman Bey", *İstanbul Belediye Mecmuası*, sy. 71-72, İstanbul 1930, s. 416-417; Cevdet Çulpan, *Tosyavîzâde Dr. Rifat Osman: 1874-1933, Hayatı ve Eserleri*, İstanbul 1959; Tefik Bıyıkioğlu, *Trakya'da Millî Mücadele*, Ankara 1987, I, 275, 346-347; Ratip Kazancıgil, *Edirne Sarayı ve Yerleşim Planı*, Edirne 1994, s. 10, 12 vd.; Ahmed Güner Sayar, *A. Süheyl Ünver (Hayatı, Şahsiyeti ve Eserleri) 1898-1986*, İstanbul 1994, s. 155-160; Semavi Eyice, "Edirne (Mimari)", *DİA*, X, 432, 434.

AHMET GÜNER SAYAR

RIFAT SÜLEYMAN EFENDİ

(ö. 1139/1726'dan sonra)

Bestekâr, devlet adamı.

İstanbul Üsküdar'da doğdu. Adı Süleyman, mahlası Rifat'tır. Üsküdarlı diye de tanınır. On yedi yaşında hıfzını tamamlayıp dinî ilimlerde öğrenim gördükten sonra kadılık makamına kadar yükseldi. Bu sebeple Kadı veya Molla olarak da anılır. III. Ahmed devrinin müsikîşinasları arasında önemli bir yeri olan ve özellikle sesinin güzelliğiyle bilinen Rifat Süleyman Efendi ayrıca bestelediği eserlerle meşhur olmuş, daha çok din dışı besteleriyle tanınmıştır. Esad Efendi onun beste, semâi ve şarkı formunda yirmi kadar bestesinin bulunduğunu kaydetmiş (*Atrabü'l-âsâr*, vr. 14^a). Sadettin Nüzhet Ergun ise Rifat Süleyman Efendi'yi dinî eser bestekârları arasında saydıktan sonra râhatülervah makamındaki durağı ile eviç makamındaki ilâhisinin güftesini vermiştir (*Türk Musikisi Antolojisi*, I, 125, 322, 323; ayrıca bk. Müstakimzâde, vr. 107^b). Rifat Süleyman Efendi'nin vefat tarihi hakkında bilgi bulunmamakla birlikte Mehmet Suphi Ezgi, 1139 (1726) tarihli bir fasıl mecmuasında isminin geçmesi dolayısıyla onun bu tarihte hayatta olması gerektiğini belirtmiştir (*Nazarî-Amelî Türk Musikisi*, I, 87). Bestelerinden bazılarının güftesi kendisine ait olan Rifat Süleyman Efendi'nin günümüze on bir bestesinin ulaştığı bildirilmektedir. Bunların altısı beste, diğerleri semâi formundadır (*BTMA*, II, 235). Suphi Ezgi onun kürdî, segâh ve uşşak makamlarındaki besteleriyle bûselik aşiran yürük semâisinin notalarını vermiştir (*Nazarî-Amelî Türk Musikisi*, I, 86-87, 90-92, 175-176; IV, 66-68).

BİBLİYOGRAFYA :

Ebüshakzâde Esad Efendi, *Atrabü'l-âsâr*, İÜ Ktp., nr. 6204, vr. 14^a; Şengül Sağman, *Müstakimzâde'nin "Mecmûa-i İlahiyyât" Adlı Güfte Mecmuası* (yüksek lisans tezi, 2001), MÜ Sosyâl Bilimler Enstitüsü, vr. 107^b; Suphi Ezgi, *Nazarî-Amelî Türk Musikisi*, İstanbul 1933-40, I, 86-87, 90-92, 175-176; IV, 66-68; Sadettin Nüzhet Ergun, *Türk Musikisi Antolojisi*, İstanbul 1942, I, 125, 322-323; Sadun Aksüt, *Türk Musikisinin 100 Beste-kârı*, İstanbul 1993, s. 48; Özalp, *Türk Musikisi Tarihi*, I, 439; Öztuna, *BTMA*, II, 235.

ⓘ DİA

RİHLE

(bk. SEYAHATNÂME).

RİHLE

(الرحلة)

Hadis öğrenmek için yapılan yolculuklara verilen ad.

Sözlükte "yola koyulmak; bir şeyin sırtına binmek" anlamlarındaki *rahl* kökünden türeyen *rihle* kelimesi, terim olarak "hadis öğrenmek (talebül'-hadis) ve râvi hakkında bilgi edinmek için seyahate çıkma" mânâsında *er-rihle fi talebül'-hadis* şeklinde kullanılır. Bu yolculuğa çıkan kimseye *râhil*, bu maksatla çok yolculuk yapanlara *rahhâle*, *ruhle*, *cevvâle*, *tavvâfûl'-ekâlim* denir. Rihle muhaddislerle görüşmek, mevcut rivayetleri derlemek ve hadisle ilgili bilgilere ulaşmak amacıyla yolculuk yapmayı da ifade eder. Tanınmış pek çok musannif, önceki hadis mecmualarında mevcut hadisleri dinlemek ve rivayet icâzeti almak üzere uzun yolculuklara çıkmıştır (Sezgin, s. 37, 75-77). Goldziher, rihleyi ilk üç asırda çeşitli bölgelerdeki şifahî hadis kültürünü derlemek için yapılmış faaliyetler olarak kabul etmiş olup (*Muslim Studies*, II, 165-167) onun bu değerlendirmesi, ilk üç asırdaki ilim yolculuklarını sadece şifahî rivayetlerle sınırlı tutması ve yerel hadis kültürünü toplama şeklinde algılaması dolayısıyla yanlıştır.

Rihlenin meşruiyetine, genellikle Kur'ân-ı Kerim'de anlatıldığı üzere Hz. Mûsâ'nın yol arkadaşı gençle birlikte ilim uğrunda yolculuk etmesi (el-Kehf 18/60-82) ve bir bedvînin Resûl-i Ekrem'e gelerek elçisinin söylediği sözleri tahkik etmesi (Müslim, "İmân", 12) delil gösterilmiştir. Buhârî ise *el-Câmî'u's-ş-şahîh*'inde ("İlim", 26), bir kadının Ukbe b. Hâris'e hem kendisine hem yeni evlendiği hanımına süt emzirdiğini söylemesi üzerine onun bu iddiayı Resûl-i Ekrem'e sormaya gelişini rihleye delil gösterir. Rihlenin akfî dayanağı ise elde edilen

âfî isnadlar sayesinde seneddeki râvi sayısının azalması sebebiyle rivayetteki yanlış ihtimalinin de azalacak olmasıdır. Öte yandan bazı hadis âlimleri, daha çok râvinin tenkidıyla meşgul olmanın münekkidi daha derin araştırmaya ve titiz davranmaya sevkedeceği gerekçesiyle nâzil isnadı makbul saymış, fakat daha fazla rivayet toplamak amacıyla yapılan rihleyi gereksiz bulmuştur. Rihlenin âfî isnad elde edilmesi yanında bir diğer faydası da meşhur hadis hâfızlarıyla tanışarak onlardan faydalanmaktır (Hatîb el-Bağdâdî, *el-Câmi'*, II, 223).

Rihlenin ilk uygulamaları Resûl-i Ekrem dönemine kadar gider. Hz. Muhammed'in peygamber olduğunu duyan bazı kimşeler onu tanımak, Kur'an'ı, İslâm esaslarını ve yeni dinin tatbikatını öğrenmek amacıyla yanına gelirler, ihtiyaç duydukları bilgileri öğrendikten sonra kabilelerine dönüp oradakilere anlatırlardı. Her ne kadar bu seyahatler İslâmiyet'i öğrenmeye yönelik ise de bu vesileyle hadis de öğrenilir ve diğer insanlara öğretilirdi. Bilinen anlamıyla rihle faaliyeti başlamadan önce özellikle hac ve umre ziyareti dolayısıyla Hicaz'a gelenler, gerek yolculukları sırasında gerekse mukaddes topraklarda hadis ehliyle karşılaşmış onlardan hadis öğrenirlerdi. Rihlenin daha çok rivayet almak veya rivayeti teyit etmek amacıyla yapılması tâbiîn dönemine rastlar. Ancak bazı çağdaş müelliflerin iddialarının aksine (Hamza Abdullah Melîbârî, s. 87-88) Hz. Peygamber'in vefatından sonra hadis öğrenmek için hac güzergâhı dışında yolculuk yapılması işi bazı sahâbîlerle sınırlı değildir. Ashabın kendi aralarındaki yolculukları, Resûlullah'tan bizzat duydukları haberleri arkadaşlarının bilgisiyle kontrol etme ve duymadıkları bir haberi ilk ağızdan dinleme düşüncesine dayanmaktaydı. Resûl-i Ekrem'in ilim öğrenmeye teşvik etmesi ve ashabın bir tek hadis için bile seyahate çıkması tâbiîn neslini etkilemiş, onların bu uygulaması VI. (XII.) yüzyılın başlarına kadar sürmüştür.

Hadislerin II (VIII) ve III. (IX.) yüzyıllarda büyük ölçüde hadis külliyatı şeklinde derlenmesinden sonra da rivayetin geçerli olabilmesi için hadislerin bizzat hocadan alınması şartı aranmış ve bu amaçla rihlelere devam edilmiştir. Hıfz, kitâbet ve icâzetin birbirini takviye edecek biçimde varlığını sürdürmesinde rihle çok önemli katkılar sağlamış, ancak zamanla yazma işinin belirli esaslara bağlanması, icâzetle kitapların rivayete izin verilmesi, kitaba olan güvenin artması gibi hususlar rihlelerin azalmasına yol açmış ve Ebû Abdullah İbn